СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 16. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го СІЧНЯ 1987 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 27, 1987 | No. 16. | VOL. XCIV.

КЛІВЛЕНД ГОСТИТИМЕ АКТИВ СУА НА 21-ІЙ КОНВЕНЦІЇ

Ню Йорк. (М. С.) — Екзекутива Союзу Українок Америки повідомляє, що 21-ша з черги звичайна Конвенція СУА відбудеться в днях від 22-го до 25-го травня 1987 року в Клівленді, Огайо, в готелі Клівленд Гілтон Савт.

Конвенційний комітет, який складається з членок СУА Округи Огайо, очолює Дарія Городиська.

Комітет заплянував цілий ряд імпрез, які входитимуть у програму конвенції. На п'ятницю вечір, 22-го травня, перед відкриттям конвенції запляновано пресову конференцію для американської преси. Конференцію підготовляє референтка зв'язків Округи Огайо Надія Дейчаківська у співпраці з Мартою Богачевською-Хомяк, заступницею голови СУА для справ зв'язків.

У суботу, 23-го трвaня, у полудневих годинах, відбудеться в приміщенні готелю спільний полуденок для делеґаток і гостей. Під час полуденку будуть відзначені Відділи СУА за їхню віддану працю на протязі останньої каденції. Того ж дня, у вечірніх годинах, у приміщенні Окружної Управи СУА, делеґатки матимуть змогу оглянути виставку сокальських народніх одягів із збірки Ірини Кашубинської. Опісля округа гостите делеґаток.

Під час конвенції, у приміщеннях готелю буде виставка всіх видань СУА, які досі появилися, як теж виставка Гуртка Книголюбів прочитаних і продискутованих на їхніх 54-ох сходинах книжок.

Одна доповідь під час конвенції буде присвячена 1,000-літтю Християнства в Україні.

У неділю, 24-го травня, у вечірніх годинах відбудеться в одній із заль готелю бенкет, на якому Владика Роберт Москаль буде почесним гостем.

На спільний полуденок і на бенкет запляновано мистецькі програми. З нагоди конвенції буде видана пропам'ятна книжка. Видавничу комісію очолює Ірина Чайківська.

Помер пастор В. Боровський

Данвуди, Джа. — У неділю, 25-го січня, тут помер на 81-му році життя пастор Володимир Боровський, довголітній керівний секретар Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці, одного з двох українських баптистських згромаджень у вільному світі.

Народжений 18-го січня 1907 року в Зінкові, Україна, пастор В. Боровський був висвячений в 1932 році, а генеральним секретарем УЄБПА став в 1955 році. Він був також редактором журналу „Український Євангельський Ранок".

Покійний залишив в смутку дружину Олександру, дітей Левка, Віктора і Дарію та чисельну дальшу родину.

Похорони відбудуться у вівторок, 27-го січня, з похоронного заведення Паттерсона в Данвуді, Джа.

Відбудеться баль лікарів і інженерів

Ню Йорк. — Баль лікарів і інженерів з презентацією дебютанток відбудеться в суботу, 14-го лютого ц.р., тут в П'єр готелі, при 5-та авеню і 61-ша вулиця. Коктейл почнеться о год. 7:30 вечора, презентація дебютанток о год. 8:30, а бенкет і баль о год. 9-ій. До танців пригриватими оркестра „Темпо".

Замовлення і закуп квитків буде до 1-го лютого ц.р. в ціні 90 дол. від особи.

Закуп квитка при вступі — ціна 120 дол. від особи. Резервацію іззакупом квитка вслід зголошувати до д-ра Андрія Качали на число (201) 291-4081. Зголошувати дебютанток до Марти Ворох на число (201) 736-3730 або до М. Гончаренко на число (201) 224-9862.

ФІЛЯДЕЛЬФІЙЦІ ВШАНУВАЛИ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Промовляє Дж. Монтґомері.

Філядельфія (Я.Т.). — Заходами Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Україні місцева громада відзначила у понеділок, 12-го січня, День Солідарности з українськими політичними в'язнями. Це відзначення відбулося у прийомній залі філядельфійської управи міста у присутності біля 120 осіб.

Відкрила День Солідарности голова КОНЛПУ Уляна Мазуркевич коротким словом і передала ведення цього святочного зібрання Сестрі Ґльорії Колман, широковідомій у Філядельфії активістці на полі міжетнічних зв'язків й оборони людських прав.

Після короткого слова Сестри Колман заступник мейора Філядельфії Джан Ерікстон відчитав проклямацію мейора В.Ґуда, у якій він висловив солідарність з українськими політичними в'язнями.

У додатку до мейора міста вшанувала українських політичних в'язнів теж Міська рада Філядельфії. Заяву тієї ради відчитав Тачер Лонґстріт, довголітній і визначний член цієї ради.

Після Лонґстріта виступила відома дисидентка Ніна Караванська, яка говорила про переслідування в Україні, що вона їх пережила теж особисто.

(Закінчення на стор. 3)

Св. Софія має постійного працівника у Вашінґтоні

Вашінгтон. — Релігійне Товариство Українців Католиків у ЗСА Св. Софія назначила нового співробітника до свого Інституту для дослідження релігійних питань у Вашінгтоні. Ним є Маркіян Білинський з Ноттінггему, Англія.

М. Білинський при вході до інституту.

М. Білинський почав працювати в інституті на початку січня 1987. Його завданням є помагати д-рові Юрієві Старосольському і Теодозії Кічуровській розвивати діяльність Інституту. Конкретно, він буде збирати матеріяли про стан Християнства в Україні, аналізувати значення цих матеріялів та робити їх приступними для американського світу. Він братиме теж участь у редаґуванні інформативного листка п.з. „Religious Rights" та у розсиланні матеріялів Українського Пресового Бюра у Римі та Парижі.

М. Білинський закінчив студії політології з відзначенням у Манчерстерському університеті. Під час свого перебування у Вашінгтоні він буде дальше студіювати в Американському університеті з метою здобути докторат з ділянки міжнародних відносин.

Назначення М. Білинського до складу працівників Інституту Св. Софії зроблено під цю пору, щоб таким способом посилити склад працівників напередодні Ювілею Хрищення Руси-України.

„Багато українців святкують подвійне Різдво"

Бирлінгтон. Онт. — (ХД) Під таким заголовком кореспондент газети „Спектейтор", яка виходить у канадському містечку Бирлінґтон, Онт. Джан Ґест помістив у числі з 8-го січня ц.р. короткий, але цікавий репортаж-інтерв'ю про українські різдвяні звичаї, зокрема про коляди. Репортаж прикрашений світлиною групи юних колядників на тлі української католицької церкви св. Покрови, парохом якої є о. Юрій Ковальський.

На світлині група колядників на тлі церкви св. Покрова (зліва): Ґері Казімір, 30 років, Ксеня Дякунчак, 16, Беверлі Шеремета, 20, Наталія Пронек, 18, Юрій Дякунчак, 17, Тарас Панчишин, 18, Денні Панчишин, 15.

Автор починає свій допис різдвяним привітом „Христос Родився". Він пише:

„Якщо останнього вечора вас привітала таким словом група юних колядників, то ви або є українцем, або колядники попали не в той дім. Вчора, згідно з юліянським календарем, було Різдво і молодь церкви св. Покрови вирушила відвідати доми понад 140 парафіян, щоб заспівати їм різдвяні пісні та скласти традиційні побажання.

— Одного року ми відвідали неправильний дім, — сказав 17-літній колядник Юрій Дякунчак. В ньому жив англієць, який сказав, що хоч не знає в чому діло, то коляди йому подобалися. Хоч Різдво святкують у нас 7-го січня, то українці обдаровують себе подарками в день св. Миколая ніччю з 18 на 19-те грудня. Це добрий спосіб уникнути комерціялізму в різдвяний час, бо обдарування презентами відмежовується від релігійних святкувань.

Більшість цих молодих людей — пише автор — признають, що їхнє етнічне походження має багато позитивів.

— Я часто отримую презенти двічі — сказав 18-літній Тарас Панчишин — на св. Миколая і на Різдво за григоріянським стилем.

Хоч багато українців обходить Різдво за своїми традиціями, то деякі парафії прийняли канадські звичаї.

— Це звичайно буває в мішаних подружжях — сказав Ґері Казімір. — Навіть є деякі парафії, які змінили дату святкування Різдва за новим стилем.

Більшість молодих людей думають, що гнучкість і поступовість є позитивними явищами. Триматися сліпо догматизму може бути шкідливе і принести неуспіх.

— Поки суть залишається ця сама, дата святкування не має рішального значення — ствердив Ґері. — Різдвяні коляди — це тра-

(Закінчення на стор. 3)

КРАЙОВІ ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

Таллі, Н. Й. — Карпатський Лещетарський Клюб повідомляє, що крайові лещатарські змагання за першенство УСЦАК відбудуться в суботу, 14-го лютого ц.р., тут на горі Сонг при автостраді ч. 81, 14-ий з'їзд.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗНОВУ ПЕРЕОБРАНО Г. КОЛЯ

Бонн, Західня Німеччина. — У неділю, 25-го січня, знову на пост канцлера цієї країни переобрано Гельмута Коля від Християнсько-демократичної партії.

Ця перемога відкриває Г. Колеві бути канцлером Західньої Німеччини дальших чотири роки. Однак результати, виграної Християнсько-демократичної партії цього року були найслабші від 1949 року. Видатними переможцями у цих виборах були дві малі партії Західньої Німеччини — центристи Вільних демократів і зелені, які є опонентами НАТО.

Християнсько-демократична партія Г. Коля отримала 44.3 відсотка голосів, а Вільні демократи 9.1 відсотка, що в сумі дасть цій коаліції 266 місць у федеральному парляменті на всіх 496.

Соціял-демократична партія отримала 37 відсотків голосів, тобто незначний зріст.

НІМЕЦЬКА ПРЕСА ПИШЕ ПРО ВЕЛИКИЙ ГОЛОД

Джерзі Сити, Н.Дж. (О. К.) — Німецький, найбільше почитний, щоденник „Франкфуртер Альґемайне Цайтунг" подав у своєму числі з 7-го січня 1987 року обширну статтю — рецензію п.н. „Жнива розпачу — Дві мірки або злочини Сталіна" пера Сабіни Ліцманн, кореспондентки щоденника в Ню Йорку, в якій вона вичерпно та дуже прихильно обговорює книжку Роберта Конквеста п.н. „Жнива смутку" та документальний фільм „Жнива розпачу".

Журналістка починає свою статтю ствердженням, що саме тепер в Америці дали доказ, як можна вибирати з історії це що хочеться і на скільки переважають в ній моральні поняття.

Книжка Р. Конквеста інформує тепер світ про факт, який досі був порожною сторінкою у світовій історії: про Великий голод в Україні в роках 1932-33. Дальше авторка подає за Р. Конквестом, що цей голод був викликаний штучно Сталіном, щоб знищити українських селян, а з цим найсильнішу етнічно та культурно незалежну частину СССР, якою є Україна.

Після зреферування книжки Р. Конквеста, журналістка переходить до інформацій про документальний фільм „Жнива розпачу". Подавши загально хто виконав і що є підставою фільму, С. Ліцманн стверджує, що доля цього фільму характеристична для того, як трактується фільми про совєтські злочини на Заході: вона інформує, що всі три великі американські телевізійні станції відкинули пропозицію показати цей фільм, мовляв, він „надто контроверсійний". Також на терені Канади, коли прем'єр-міністер Браєн Малруні згадав в одній промові про голод в Україні, совєтський представник амбасади негайно вніс протест, що „все це просто брехня".

Далі журналістка стверджує, що фільм показали на публічній телемережі в ЗСА лише завдяки журналістові Вілліямові Баклі, який перевів при тому відповідну дискусію з американськими журналістами.

І це саме дає С. Ліцманн нагоду при кінці статті прийти до переконання, що спосіб в який західні журналісти потрактували Великий голод не дає їм доброго свідоцтва. Вона завважує, що трагедія, яка сталася в Україні в роках 1932-33 і яку так переконливо насвітлює праця Р. Конквеста, спираючись на свідченнях численних очевидців в тому і не-українців, як також це саме робить фільм, не відбувалася в герметично замкненій країні. В тих роках перебували західні дипломати і журналісти в Москві, які знали про це, що коїлося в Україні, але багато з них, як Волтер Дюранті, не хотіли знати. Тому, пише німецька журналістка за Конквестом, „ніколи факти про Великий голод не дійшли до загальної світової свідомости".

Цій неохоті признати Великий голод, допомагає західньому світові СССР, який все переконував і далі переконує, що цієї голодової трагедії не було взагалі.

„Як довго цю трагедію, що скоїлася перед 50 роками будуть заперечувати, як довго будуть відкидати кожну дискусію про неї, як довго навіть на Заході бояться поглянути увічі поліям, що тоді мали місце, як довго пристосовується історію і совість до ідеологічного опортунізму, — так довго народовбивство мільйонів українців не є минувшиною, а нерозривною частиною нашої сучасности", — кінчає свої міркування німецька журналістка.

М. ҐОРБАЧОВ КРИТИКУЄ ПАРТІЙНИХ ВЕЛЬМОЖ

Москва. — Виступаючи в п'ятницю, 23-го січня, на засіданні Політбюро, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов закликав партійних чиновників республіканського і обласного маштабів влаштовувати менше нарад, а частіше зустрічатися з робітниками.

„Ми вже рекомендували проводити менше нарад і частіше бувати на фабриках, де справи йдуть не дуже добре", — говорив генеральний секретар.

Він підкреслив, що однією з головних проблем, які і далі стоять перед країною, є проблема виробництва товарів широкого вжитку в достатній кількості і доброї якости.

„Що стосується продовольчої проблеми, то ми повинні перестати займатися пустими балачками. Ми і так втратили даремно надто багато часу", — заявив М. Ґорбачов.

У вівторок, 27-го січня, в Москві відкрився пленум ЦК. Акредитовані в Москві дипломати вважають, що на пленумі буде оголошено про звільнення багатьох високих партійних керівників пенсійного віку.

Пленуми ЦК проводяться звичайно два рази в рік. Один з них відбувається переважно в грудні. Але в грудні минулого року пленуму не було. Західні репортери і дипломати робили різні здогади. Говорили навіть про те, що серед кремлівського керівництва відбувається якась боротьба.

У Монтреалі згорів консулят СССР

Монтреаль, Кве. — Минулого тижня з малого вогню тут в совєтському консуляті вибухла більша пожежа. Винуватцями за пожежу були совєтські урядовці, які не хотіли впустити монтреальських пожежників в середину будинку, щоб ліквідувати вогонь поки він поширився.

Десять совєтських офіціялів спротивились розпорядкові вогневої сторожі вийти з палаючого будинку, але опісля вийшли крадькома і ніхто не бачив, де вони поділись. Пожежники кажуть, що напевно „дипломати" не згоріли.

Шеф пожежної сторожі Івон Бено сказав, що з консуляту не повідомили про пожежу, а повідомили сусіди, які бачили полум'я і дим, які виходили з вікон. Коли прибули пожежники, вони побачили, як совєтські урядовці „гасили" вогонь вужами для зрошування трави. Вони забороняли пожежникам вхід до будинку на протязі 15 хвилин і впустили їх до середини щойно тоді, коли вогонь перемінився на пожежу в цілому будинку. Урядовці амбасади чи консуляту мають дипломатичне право не пустити нікого чужого до свого будинку.

Бено заявив, що після згашення пожежі цілий будинок перешукали докладно за совєтськими „жертвами". Нікого не знайшли. „Не знаю де вони поділись. Ніхто не бачив, щоб хтось виходив з будинку і рятував документи. Мабуть вони мають таємні тунелі. Цікавий будинок".

Дальше Бено розповідав, що сторожа консуляту силою заборонила вхід до будинку. „Якщо б нас пустили 15 хвилин раніше, залишився б малий вогонь і ми згасили б його без шкоди. Але коли ми отримали дозвіл увійти до будинку, вже була велика пожежа". Про розміри пожежі свідчить факт, що мусіли гасити її 120 пожежників на 30-ох пожежних возах. У 1956 році загорілась совєтська амбасада в Оттаві. Пожежників не пустили гасити пожежу в кімнаті з кодами. Самі наповнили документами два авта і разом з радіовим надавачем відїхали в безпечне місце.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ Ізраїля Шімон Перес відвідав Лондон, Париж та Брюссель. Після переговорів з прем'єр-міністрами Великобританії і Франції Ш. Перес зустрінеться зі своїми колегами з 12 країн, що входять до Европейської економічної спільноти. Ізраїльський міністер має намір укласти торговельний пакт з країнами Европейської економічної спільноти, а також обговорить перспективи розвитку мирного процесу на Близькому Сході.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ, акредитовані в столиці Індії Ню Делі, повідомили репортерів про напад афганських партизанів на совєтські військові з'єднання і підрозділи маріонеткової армії уже після того, як лідер просовєтського режиму Наджіб оголосив припинення вогню. Дипломати розповідають, що розмах воєнних дій після оголошеного Наджібом 15-го січня „перемир'я" ні трохи не зменшився. Борці за свободу атакували совєтські військові авта в 45 милях від Кабулю. „Це сталося в четвер, 15-го січня, а наступні два дні вбитих і поранених совєтських вояків привозили в Кабуль", — сказав один дипломат. Другий дипломат повідомив, що повстанці використовували ракети типу „земля-земля". Про кількість жертв не повідомляється. З дипломатичних джерел стало також відомо про бої в районі Льоґар, 30 миль від кабулю, і в районі міста Кандагар.

ДОВШИЙ ЧАС ЖИТЕЛІ Венеції почувалися як у старому човні з дірками: прекрасне місто поступово опускалося під воду. Від 1926 до 1970 року Венеція опустилася на 11.4 сантиметра. І ось радісна вістка: перлина Середземномор'я більше не тоне, а навпаки — випливає. Цього досягнуто завдяки заходам міських властей. З-під землі перестали брати воду. І місто за 15 років піднялося на два сантиметри, але, як і раніше, море наступає. Підвищується рівень Адріятика. Отже, проблема ще не розв'язана.

В АМЕРИЦІ

НА ГОЛОВУ КОМІСІЇ ДЛЯ збройної служби переобрано конгресмена Лес Аспіна, демократа з Висконсину, проти конгресмена Марвина Літа з Тексасу голосами 133 проти 16. Два тижні тому його партійні колеґи висловили йому вотум недовір'я за його консервативні потягнення у Конґресі, коли він проголосував у Конґресі підтримуючи президента Реґена, за дальшою продукцією ракет типу МХ, як також за підтримкою нікараґуанських повстанців. Аспен урочисто заявив, що тепер він звертатиме більшу увагу на опінію конґресменів демократів і більше не голосуватиме за додатковою продукцією ракет типу МХ чи підтримкою для нікараґуанських повстанців.

РИЧАРД ВИРЛІН, який займається опитом різних політичних і крайових справ, заявив групі кореспондентів, щопромова президента Реґена, що її він виголосить перед Конґресом про Стан унії, в якій порушить дразливу „іранську" тему буде однією із найбільш сьогодні важливих. Нині очі багатьох демократичних стратегів є звернені на нового спікера Палати Репрезентантів Джима Райта, який перебрав цей пост після довголітнього спікера цієї Палати Томаса О'Нілла. Спосіб виступу Райта після промови Президента, вважають, матиме важливий імпакт на хід багатьох справ. Його слово у великій частині буде його відповіддю на промову Президента і порушені там точки. Здебільшого новий спікер заторкне економічні внутрішні справи Америки. У цей же самий час з ним виступить сен. Роберт Бирд, лідер демократичної більшості в Сенаті, який порушить справи закордонної політики і оборони ЗСА.

Р. БАД ДВАЄР, СКАРБНИК Пенсильванійського стейту, якого присуд за побирання хабарів потряс Республіканською партією цього стейту, у четвер, 22-го січня, застрілився під час пресової конференції у Гаррисбургу, столиці цього стейту. У півгодинному своєму зверненні до репортерів він обстоював свою невинність і критикував тих осіб, що причинилися до його засуду. Закінчивши своє оборонне слово, він вийняв з коверти револьвер, і остерігаючи інших, щоб вони віддалилися від нього, заки хтось з присутніх міг йому в цьому перешкодити вистрілив собі в рот. Півгодини пізніше проголошено, що він помер. Б. Дваєра і колишнього голову Республіканської партії цього стейту Роберта Ашера 11-го грудня м.р. проголосили винними в побиранні хабарів у фінансовій трансакції з каліфорнійським концерном.

НА 14-ІЙ РІЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ дій консервативних політиків, що відбудеться у Вашінгтоні, 21-го лютого ц.р. п. н. „Засоби масової інформації проти Президента", заповідають бойову дебату поміж Семом Донадсоном, кореспондентом Білого Дому на Ей-Би-Сі Нюз, і Робертом Новаком, співавтором з Рональдом Евансом колюмни „Внутрішний рапорт". Модератором цієї дебати буде Марк Шілдс, теж політичний коментатор.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дипломатична місія до Москви

У популярному нюйоркському щоденнику „Дейлі Нюз" появилася у числі з неділі 18-го січня 1987 року коротка вістка, що до Москви полетить у наступному місяці „приватна група громадян для нав'язання контакту з росіянами і Міхаїлом Ґорбачовим". Цю „приватну групу" спонзорує Рада закордонних зв'язків. Але поданий у тій вістці склад тієї ніби „приватної" подорожі сірих американських громадян мусить надзвичайно здивувати, бо це власне не сірі громадяни, а найбільші авторитети у справах закордонної політики — колишні державні секретарі, амбасадори і генерали, найкращі фахівці у справах американсько-совєтських відносин та зокрема у справі переговорів щодо припинення перегонів у зброєнні. Тими „приватними" особами будуть колишній державний секретар Генрі Кіссінджер і колишній амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях Джін Киркпатрик, обоє видатні республіканці, і разом із ним колишній державний секретар демократ Сайрус Венс, ген. Дейвид Джовнс, ген. Брет Сковкрофт і ще кілька осіб на високих становищах. Очолюватиме цю подорож Пітер Тарноф, президент Ради для закордонних зв'язків. Він заявив, що очолюватиме „вийняткову групу" осіб, які в минулому різнилися у поглядах на американсько-совєтські відносини, але всі вони — високої кляси фахівці.

Ясна річ, що така „прогулянка" не може в наших часах відбуватися без відома і згоди президента Реґена, особливо, коли є між ними такі видатні республіканці, з якими він зберігає постійний контакт, як Генрі Кіссінджер і Джін Киркпатрик, і коли в такій „прогулянці" беруть участь генерали, хоч й не в активній службі. Так само ясно, що відвідини такої групи політиків і військовиків у Москві мусіли бути підготовані заздалегідь розмовами між Москвою і Вашінґтоном з кращим з'ясуванням цілі таких відвідин, як тільки „нав'язання контактів" приватних американських громадян з членами совєтської державної верхівки.

Проблема війни-миру між ЗСА і СССР стоїть завжди на найпершому місці американської політики та зацікавлення найширших кіл суспільства, бо це питання бути — чи не бути не тільки американських мільйонів потенціяльних жертв такого зудару, але й катастрофа цілого людства. Конференції на вершинах не є панацеєю на ліквідацію цієї проблеми, але вони все ж можуть відпружувати міжнародну атмосферу і відколи з ініціятиви президента Реґена заговорено вже не про обмеження а про редукцію існуючого арсеналу стратегічної зброї, то ті, безконечні розмови на конференціях і вершинних і невершинних подають надію, що може таки переможе здоровий глузд. Здається, що вже і в Москві й у Вашінґтоні прийшли до переконання, що світова війна з використанням атомової зброї — це загин цивілізації і не дасть перемоги ні одній стороні. Але совєтські правителі обмежилися тільки до заяви, що вони першими не будуть вживати атомової зброї, — вони ще не заявили ніколи, що вони виреклися накинути світові комуністичну систему. Хрущов заявив був під час своїх відвідин у ЗСА за Д.А. Айзенгавера, що „угроблення" вільного світу треба розуміти, як перемогу ідеї комунізму, — але всі його наступники продовжували політику „поширювання сфери впливів" СССР на всіх континентах світу.

Можна передбачити, що такі люди з запляннованої на лютий цього року „прогулянки" до Москви, як Кіссінджер, Киркпатрик, Венс чи ген. Джовнс напевне заторкуватимуть ті проблеми. Якщо їм удалося би хоч трішки нарозумити кремлівських володарів з Ґорбачовим у проводі, то ініціяторам такої подорожі до Москви і їхнім учасникам належало б признання.

КУВАЙТСЬКА ГАЗЕТА „Аль Ватан" помістила інтерв'ю з заступником завідуючого міжнародним відділом ЦК КПСС. „Одна сторона бажає якнайскорішого припинення війни, — заявив совєтський чиновник, маючи на увазі воєнні дії між Іраном і Іраком і розуміючи під цією стороною Ірак. — Друга сторона (Іран) має намір продовжувати війну до переможного кінця. Ми не підтримуємо другу сторону. Наше співробітництво з Іраком в усіх ділянках сприяє швидкому закінченню війни. Ми не допустимо, щоб противник Іраку здобув перемогу".

Михайло Кучер

СВОБОДА РУХУ В СССР — ВИЇЗД ЗАКОРДОН

I.

Хто і чому може виїхати з СССР хоч на короткий час і хто та чому не може? Десятого грудня 1948 року в ОН в Декляраціі прав людини прийнято рішення: „Кожна людина має право залишити кожну країну і свою власну, та повернутися у свою країну". СССР стримався при голосуванні Декляраціі, а пізніше офіційно приєднався до неї.

Міжнародний „Пакт про громадянські і політичні права" з грудня 1966 року констатує: „Кожна людина має право залишити країну, в тому свою власну". 1973 року цей Пакт ратифікував СССР і совєтські національні республіки в ОН, Україна та Білорусія. 1976 року Пакт уже зобов'язував.

В Основах громадянського законодавства СССР і в Основах громадського судівництва записана колізійна норма: „у випадку колізії між діючим в СССР законом і нормою, зафіксовано у міжнародних зобов'язаннях СССР, діє міжнародна норма, себто кожний громадянин — у даному випадку в СССР — вільний залишити кожну країну, включаючи СССР".

Теорія зрозуміла. Практика показує зовсім щось інше, протилежне. Совєтська номенклятура (московська) продовжує контролювати всі поїздки совєтських громадян закордон, не оглядаючись на міжнародні зобов'язання.

Виїхати з СССР неймовірно трудно. Тут буде мова не про жидів та про вчених, що ідуть на міжнародні з'їзди. Не лиш на постійне, але навіть на коротке перебування за викликом знайомих чи рідних виїхати трудно. Логічно тут поступає совєтський уряд (номенклятура), вживаючи систему впливу та вишукує найбільш благонадійних з політичного боку.

Режим боїться (передбачає), що совєтський громадянин, опинившись в капіталістичній країні і трохи в ній оговтавшись, не хоче повернутись в СССР. Особливо коли у нього в капіталістичній країні є рідня. Найбільше шансів отримати дозвіл на виїзд мають члени партії і при тому також на 100 відс. вірні-благонадійні, невразливі на капіталістичний добробут.

Усі люди в СССР поділяються на дві числом не однакові групи-„выездных" (ті, що мають шанси виїхати) і „невыездных", яких ніколи закордон не пустять. Уряд має бути певен, що той, кому дозволено на час виїхати з СССР — має матеріяльні причини повернутися в Союз, або в ньому залишаються члени родини-жінка, діти як закладники.

Поділ населення СССР на „виїздних" і „невиїздних" справа важлива і часто небезпечна. До невиїздних влада одверто виявляє „політичне недовір'я", що він (вона) втече, себто виїхавши не повернеться до Совєтського Союзу.

Після отримання дозволу на виїзд починається т. зв. „оформлення". В оформлення, як підставу виїзду закордон входять: 1. Прохання установи (якщо петент працює) про дозвіл скерувати громадянина закордон, 2. Прохання організації (профсоюзу, суспільної організації) про дозвіл просити путівку на закордонну поїздку, 3. Особисте запрошення когось з рідних чи знайомих. Коли ж житель СССР їде як турист, його справу розглядає „Комісія виїзду закордон" при міськомі, обкомі (обласному комітеті партії), або навіть ЦК компартії союзної республіки. Коли ж це окрема поїздка, то справу розглядає відділ віз і реєстрації (ОВР), який контролює КҐБ. Рішення тих органів (якщо воно позитивне) ще не значить, що житель СССР може виїхати закордон.

Оформлення виїзду з СССР закордон має три стадії: 1. Формування „виїздної справи", 2. Готування і рішення, 3. Видача закордонного паспорту, валюти і квитка.

„Виїздна справа" має в собі ряд документів, з яких найголовніша характеристика, себто благонадійність, або незаперечна вірність режимові. Тут може бути характеристика: політично грамотний, морально стійкий, стриманий у побуті (без побутового „загнивання"), або „бытового разложения". Характеристика поступає у Комісію виїзду закордон при районовому комітеті партії. Звичайно, комісія складається з трьох членів, т. зв. „старих большевиків", на практиці це пенсіонери, які стараються дошкулити. Розмова триває приблизно 15 хвилин.

Виїздна анкета заповнюється у двох примірниках.

Давніше вимагалась автобіографія, написана власноручно (не на машинці) у двох примірниках, куди входили основні біографічні дані і хронологічний опис усіх місць праці та характер праці. Петент мусить бути „практично здоровий". Такий документ підписує лікар. До того вимагається шість фотокарток. Якщо громадянин їде як — турист чи на відвідини рідних, то не буде „директивних вказівок" себто як вести себе за кордоном. При кінці треба заплатити за виїздну візу в соціялістичні країни 30 карбованців, у капіталістичну країну 200 карбованців. Це відноситься до 70-их років.

Закінчення буде.

Олександер Домбровський

НОВЕ НАДБАННЯ НА ПОЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ

Не так то давно півстоліття від того часу, як у Кисловодську на Кавказі замкнув повіки на все великий син свого народу, геніяльний учений з Божої ласки й подивугідний організатор наукового життя, титан української національної історіографії, Михайло Грушевський. Унікальність ґрандіозної постаті великого історика полягає в тому, що в його особі зійшлися два максимально потенціяльні фактори — геніяльний талант і культ майже надлюдської праці автора коло двох тисяч публікацій, між ними цінних монографій і вкінці таких капітальних праць, як „Історія України — Руси" та „Історія української літератури". До згаданих факторів долучився глибокий патріотизм і свідомість „що на тобі мілліонів стан стоїть і за долю міліонів маєш дати ти одвіт". І він дав гідний одвіт, розторощивши своєю історичною схемою стару, заскорузлу імперську схему східньоевропейської історії та написавши кров'ю свого серця метрику свого народу, чого не можуть йому забути звеличники передпотопового царату й „савєтской родіни".

На жаль, знецінювання й знеславлювання Грушевського не обмежуються лише до представників совєтської дійсности, воно й існує іноді й серед еміґраційних кіл нашого громадського, а навіть і наукового життя. Дехто зі зманерованих і чванькуватих науковців з одної сторони признається до Грушевського, а з другої знеславлює його. Дивна академічна етика й культура. Ми не збираємося боронити великого історика в „ще одній статті" про нього. Він був лише людиною й не зважаючи на свою геніяльність — духовою дитиною своєї доби. Його світлу пам'ять зберігає його велетенська й невмируща духова спадщина. Він завеликий, щоб його славословити трафаретно-банальною фразеологією. Грушевський був, є і залишиться Грушевським без славословних шабльонів і наперекір духовим пігмеям „соцреалістичного" чи модерно-ліберального фасону. То замало признаватися голословно до Грушевського, треба йти його слідами.

Українське Історичне Товариство, яке зберігає й продовжує академічні традиції з доби Антоновича — Грушевського, вважає своїм моральним обов'язком і академічною честю продовжувати студії на полі Грушевськіяни. Перед у тому веде голова УІТ проф. Любомир Винар, автор багатьох видатних праць про великого історика. Здається, мабуть, не помилимося, коли скажемо в дусі строго наукового об'єктивізму, що Любомир Винар є під сучасну пору найкращим знавцем широкої проблематики Грушевськіяни не лише в діяспорі, але в цілому маштабі всеукраїнської науки, тим більше, що об'єктивні досліди над Грушевським у поневоленій Україні є неможливі. Якраз тепер вийшла з-під пера Л. Винара монографія про Михайла Грушевського (Любомир Винар „Найвидатніший історик України Михайло Грушевський (1866-1934), і 50-ліття смерти; „Сучасність", 1986, стор. 120). У вступній статті — „Життєвий шлях і науково-організаційна діяльність — автор подає біографічний скелет, з'ясовує вплив Антоновича в науці й Кониського в громадській діяльності на Грушевського, печать великого історика на діяльності історичної школи львівського й київського періоду, постать історика на тлі доби визвольних змагань, кількалітній еміґраційний період, поворот на Україну й розквіт історичної науки протягом дослівно кількох років (1924-30) аж до ганебного розгрому світу нашої науки та останні моменти трагічного епілогу. В другому розділі — „Замітки про історіографічну спадщину Грушевського, історична схема М. Грушевського, „Історія України-Руси" і інші видання", автор розглядає значення схеми Грушевського в контексті української національної історіографії та його десятитомової історичної синтези і інших видань.

У третьому розділі М. Грушевський і державницький напрям в українській історіографії автор переводить історіософічно-ідеологічну конфронтацію між „народником" Грушевським і з другої сторони істориками „державниками" — Липинський, Томашівський, Дорошенко, Крупницький і частинно Кревецький. Але навіть у популярно-рецензійній статті не можна обійтися без „але"! І читач може віднести враження, що автор відноситься дещо „з резервою" до представників державницького напряму. Якщо так воно є, то це не оправдане, бо це були також світлі уми, будівничі нашої історичної науки, хоча, очевидно, іншого формату, стилю й історіософічно-ідеологічного забарвлення. У науці немає такого, щоби всі грали в одну дудку. Сьогодні з певної перспективи часу доходимо до висновку, що „неонародник" Грушевський при своєму „соціологізованні історії" та з другої сторони згадані історики — „державники" зі своїм монархічним „ухилом" доповнювали себе як обі неоднакові сторони тої самої української історіографічної медалі, що й сам д-р Винар признає у обговорюваній

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Новий концерт, новий успіх Л. Артимів

Загально в світі прийнято, що технічно розвоєві досягнення інструменталістів, сягають тільки до 21-го року життя, а дальша успішність мистецької праці, це вже тільки поглиблення і вдосконалення інтерпретації. Проте на нашій піяністці Лідії Артимів, можемо дуже відрадно переконатись, що це досвідчення не завжди правдиве. Бо саме на її останньому речиталі, 11-го грудня 1986 року у Кавфман голл, при 92-гій вул., в Ню Йорку, можна було ствердити, не тільки поглиблення її одноразової гри й інтерпретації, але — хоч і неочікувано — дальший технічний розвій та поступ. Це ж було помітне в кожній композиції її концертової програми.

Розпочала свій виступ Л. Артимів „Сонатою" у Б. Моцарта, яка відома теж, як Скрипкова соната, хоч партію скрипки не написав самий Моцарт. У чудовій, розвійній сукні, чомусь, цим разом, повільною ходою, підійшла до фортепіяну і зразу, вичарувала вповні цю прекрасну композицію, просто безконкуренційно. Було це гідне прославлення 230-річчя народження музичного генія геніїв. Його душа десь там у засвітах мусіла радіти таким переданням його твору. Грайливість мелодії, мерехтлива наспівність моцартівського фразування захоплюючим розмалюнком віртуозного стилю передала мисткиня — незабутньо. В тому самому часі, в іншій залі, давав свій концерт славний піяніст В. Горовіц. Проте в Моцартових композиціях мав він клопіт — як і завжди — з чистотою і правильністю тонів. Цього не буває із грою Л. Артимів.

Шуманова „Крайслеріяна", тв. 16, була виконана з величезною натугою мистецької інтенсивности і драматизму. В цих, різко химерних настроєм, 8-ох образках, слухач був полонений різноманітністю почувань композитора і їхнього знаменитого передання піністкою. Може тут бравура і розмашність гри затінили дрібку піяніссімо хвилюючого ліризму. Однак критик з газети „Ню Йорк Таймс", якого оцінка концерту, на перший погляд виглядала більше, як прихильна, не може мати рації, коли він пробує одне з мистецьких досягнень піяністки назвати недоліком. Він пише, що Л. Артимів, в цій композиції, зволікала часто зі заграннням тону"...перед кожною важливою або наголошеною нотою". При тому він самий признає, що в романтичній музиці послугуємось пливким темпом. І, як не дивно, контрольовану для нюансів, прегарну гру Л. Артимів намагається він назвати допровадженою до „екстремізму" чи до крайньости. Адже якраз, саме екстремний чи фінезійний темп, що не переступає мистецьких меж в такій багатогранній, індивідувальній інтерпретації, був величезним плюсом, що є прикметою лише найчільніших піяністів.

У другій частині концерту почули ми „Дванадцять варіяцій на оригінальну тему" в Ф, тв. 19, ч. 6, П. Чайковського. Може лише „Соната" Моцарта перевищала дещо імпонуюче і захоплююче виконання композиції Чайковського, в якому швидкобіжна техніка піянізму і барвистість тематичних настроїв були вершинними. Насправді тільки у виведенні цього твору, згаданий вже критик висловив нашій піяністці стовідсоткове признання.

Можна сумніватись, чи включення до програми „Сонати" ч. 1, ф-моль, тв. 6, О. Скрябіна, було найправильнішим кроком. Один твір російського композитора вистачив би зовсім. А втім за Скрябіном із хворобливою психікою власної особистости та музичности не багато людей тужить. Проте піяністка виконала і цей твір досконало.

Рясні і невмовкаючі оплески одушевлення та ще і з квіттям на сцені, спонукали усміхнену мисткиню до наддатку. Був це „Листопад" із композиції Чайковського „Пори року", яку Артимів награла на відому платівку фірми „Чандос" у Лондоні та яка має великий попит у продажі. Тут гра випала навіть більш блискучо, як на самій платівці.

Довго ще опісля громохтіли оплески розхвильованої публіки.

З листів до редакції

„ВЕСЕЛКА" — НАДЗВИЧАЙНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Посилаючи 10 німецьких марок на пресовий фонд „Веселки", жертводавець і Таня Шенкарюк із Кельну, Західня Німеччина, пише на адресу редактора журналу:

„Я ще доволі свіжа „втікачка" з Румунії й ще досі не знаю багато дечого, що трапляється чи існує у вільному світі, включно до нашої преси. Недавно якась добра душа дала мені кілька українських газет і між ними журнал „Веселка", який мені дуже сподобався. На мою думку — це надзвичайно відповідний журнал для дітей меншого й середнього віку.

(Закінчення на стор. 4)

Роман Кухар

ГЕРОДОТОВА „ІСТОРІЯ" — КЛЮЧ ДО НАШОГО МИНУЛОГО

I.

Передісторія України, на жаль, і до сучасних днів усе ще недостатньо досліджена. Основники наших історичних шкіл, ще від Костомарова, Антоновича, Грушевського, Дорошенка, Томашівського, Крип'якевича, і т.д. ймовірно за недостачею першоджерел до передісторичного періоду нашого народу, з одного боку, а теж із-за пекучих завдань свого найпершого обов'язку — досліду історичної (авдокументованої) доби, — з другого, що лише короткими згадками обмежились до передісторичних часів тисячолітнього буття предків нашого народу у своїх працях з історії України. Більше внесли до студій передісторії України, з природи речі, наші археологи (Федір Вовк, Хвойко Щербаківський, Пастернак), проте висліди їхніх відкрить чи гіпотечних проєкцій у галузі української передісторії ще не повністю устійнені й узагальнені, часто невсистематизовані і фрагментовані, а в більшості їхніх поглядів не доведені до остаточних заключень. Нестача науково-обоснованих напрямних і авторизованого курсу нашої передісторії для загального вжитку призводить до різнорідних теорій щодо походження родоначальників українського народу (які, назагал, одна одну оспорюють) з боку принагідних дослідників, здебільше аматорів історичної дисципліни, давноминулого нашої землі.

Мотивуючись у своїх здогадах щодо світанків буття українського народу, може, й доброю волею, в роді бажання висунення величі, давнього розголосу, а то й „завойовницького" характеру наших предків, чим надіються, либонь, зміцнити мораль сучасників, вони нерозбірно поєднують коріння українського етносу зі скитами, то з сарматами, або ґотами й гунами, в намаганнях знайти в тих, відомих світові, проте чужих нам у біологічному, цивілізаційному, психологічному, взагалі, етнографічному розумінні, кочових народів, потенційних пращурів українців. Такий підхід, мовляв — відродити колишню „втрачену славу", не допоможе сучасникам, оскільки їм треба здобутись на власну гідність, велич і спрямування до цілі з об'єктивного пізнання минулого свого народу, ані не послужить історичній правді, яка не потребує зайвих, часто невластивих „прикрас", і нам, пізнавши її, нічого соромитись цивілізаційного, в основному мирного, хліборобського, характеру українського народу. Нам доволі знати про окреме призначення нашого народу з факту найновіших наукових дослідів про нашу землю між Карпатами й Кавказом — як про осередок індоевропейських розселень, а про наших прадідів — як про атохтонів цього великого життьового простору ще від неоліту (т.зв. „трипільського" періоду) до історичних часів.

Відкрити наших родоначальників, якщо не всі ми їх ще й досі свідомі, допоможе нам Геродот з Галікарнасу (484-424 роки до Христа), грецький „батько історії", єдиний очевидець з-поміж достовірних усесвітніх істориків, який залишив своє писемне свідчення з сучасної йому доби наших далеких предків. Були й інші грецькі літописці й поети ще до Геродота, напр., Гомер (коло 10 сторіччя до Христа), Гезіод (8 сторіччя до Христа), Арістей (7 сторіччя до Христа), Гекатей (6 сторіччя до Христа), які згадували у своїх творах наших прадідів, т.зв. гіперборейців (людей з далекої півночі, в порівнянні з положенням Геллади), як про „благородне й мирне населення надчорноморського простору між довкільним воюючим світом" (за Геродотом), відоме із своїх культурно-торговельних зносин з грецьким населенням і мандрівок наших дівчат (Гіперохеї й Лаодіки) з дароприносинами до Делосу, де вони стали шанобливими доглядачками святині Артеміди. Це було ще коротко до приходу скитів (7 сторіччя до Христа), коли тогочасні умови дозволяли дівчатам у малому супроводі чоловіків мандрувати такими далекими шляхами. Після приходу скитів весь надчорноморський простір став воєнним шляхом.

Догеродотові писемні звідомлення Гомера, Гезіода, Гекатея про наших предків датуються куди ранішого, сливе леґендарного, часу, тоді як Геродот подає звіт, спертий на власному досвіді й оснований на відомих йому фактах із життя й побуту тогочасних племен наших прародичів. Його „Історія" належить до дуже почитної, повчальної, викривальної роду, літератури. До двох із англомовних її перекладів. („The History of Herodotus", translated by George Rawlinson, Tudor Publishing Company, New York, 1956. Інше доступне видання: "The Histories of Herodotus", translated by Harry Carter. The Heritage Press, New York, 1958) відводимо наших читачів, яким цікаво більше про буття наших предків за скитського періоду довідатись.

Геродот відвідав нашу батьківщину (тоді, узагальнено, називану Скитією) і в четвертій Книзі („Мельпомена") своєї дев'ятитомової „Історії", закінченої біля 450 року до Христа, описав доволі точно відому йому під збірною назвою Скитію, де він виразно розрізняє напливовий, кочовий елемент скитів і осілу у Причорноморщині з непам'ятних часів людність нескитів, себто наших предків, нащадків т.зв. „трипільців", або „гіперборейців", з пізнішого періоду. Доля наших предків дуже схожа на долю сучасників — від найдавніших часів і до наших днів, доводилось їм і нам поборювати кочові орди в обороні нашої, Богом даної нам, щедрої в дари Божі, плодовитої землі.

На цьому місці неможливо вдаватись до деталів Геродотового обговорення „Скитії", що рівнялося б розмірові більшої праці (Гл. на мою розвідку на дану тему, під заг. „Від кімерійців до антів" Р.К.). Тут лише зосередимось на Геродотовому утотожненні нескитських племен з часу перського походу на скитів, Дарія, 513-512 років до Христа, із прадідами українських племен, що про них говорить наш літописець Нестор у „Повісті временних літ" (найдавніше зведення збереглося щолиш із XII ст.). Порівнявши звідомлення з обидвох творів стає ясно, що маємо справу з тими ж самими людьми даного географічного простору, не зважаючи на тисячолітню прірву в літописних записках про них. Геродот відкриває нам, що ті ж самі українські племена — поляни, сіверяни, деревляни, тиверці і т.д., про розміщення яких знаємо з нашого літопису, проживали на тих же землях України, хоч під іншими назвами, поверх тисячоліття до т.зв. „слов'янського розселення" в Европі, а саме неври, меланхлени, андрофаги, тиверці, таврійці. Ніхто з них

(Продовження на ст. 4)

ДОПОМОЖІМ ЗДІЙСНИТИ ЗАДУМ ДЛЯ ДОБРА ЦЕРКВИ Й НАРОДУ

Отець Петро Овад, декан у Боснії, Юґославія, просить допомогти побудувати Реколекційний Центр—це будинок для молоді, де наша молодь навчалася б в релігійному дусі. Частина будинку призначена на монастир Сестер ЧСВВ. Будову отець декан хоче вик1нчити до 1988 року. Це був би ювілейний подарунок у Тисячоліття Християнства в Україні для наших братів й сестер в Юґославії. Вірні нашої Церкви у Юґославії—це нащадки колишніх еміґрантів з Галичини й Закарпаття. Для молоді, для скріплення нашої Церкви в Юґославії, для навчання релігії такого будинку там немає. Це був би центр релігійного навчання, що до певної міри проміньовав би на всю територію. Отець декан П. Овад в листі до нашого Митрополита згадує про жертвенність наших вірних, що допомогли вже давніше відбудувати повалені землетрусом церкви й доми. Дякує за дотеперішню жертвенність і просить про допомогу та вірить у нашу жертвенність.

У згаданому будинку будуть відбуватися, як пише о. декан, „релігійні науки і курси дяківства, зустрічі та сходини. В такий спосіб охоронимо і продовжимо наше буття" (Цитата з листа).

Митрополит Стефан Сулик в листі до о. Овада благословить його труд у здвигненні реколекційного дому для релігійного навчання та піддержує його прохання про пожертви, що їх можна пересилати або прямо на адресу о. Овада, або через Митрополичу Канцелярію у Філядельфії.

Допоможім нашим рідним по крові й походженні, що потребують нашої допомоги, як брат—братові, що в потребі!

Пожертви щедрих жертводавців будуть поміщені в пресі.

Rev. Peter Ovad,
Sinjska 19
YU—78430 PRANJAVOR
Bosna—Yugoslavia

Archbishop's Chancery
827 N. Franklin St.
Philadelphia, PA 19123

З'ЇЗД ЖИТЕЛІВ ПЕРЕМИШЛЯ і ОКРУГИ

відбудеться
в суботу, 29-го серпня 1987 р.
в Торонто, Канада.
За дальшими інформаціями просимо слідкувати в пресі.
Проситься до участи всіх колишніх мешканців Перемишля й околиці.
КОМІТЕТ

„Ув'язненого відвідати"

Цьогорічний „Голодний" обід" в Чикаґо влаштовує „Крамничка сумління" при Сестрицтві Покрова Пресвятої Богородиці парафії свв. Володимира і Ольги, відбувся 29-го листопада 1986 року і був присвячений ув'язненим, репресованим, нищеним фізично жінкам-мисткиням.

Уже багато років влаштовується ця голодна трапеза. Здавалося б, що ще можна придумати, щоб не повторювати програми? На жаль дійсність на українських землях була і є багата трагічними фактами і темами, які вимагають пригадки, розуміння і глибокої рефлексії.

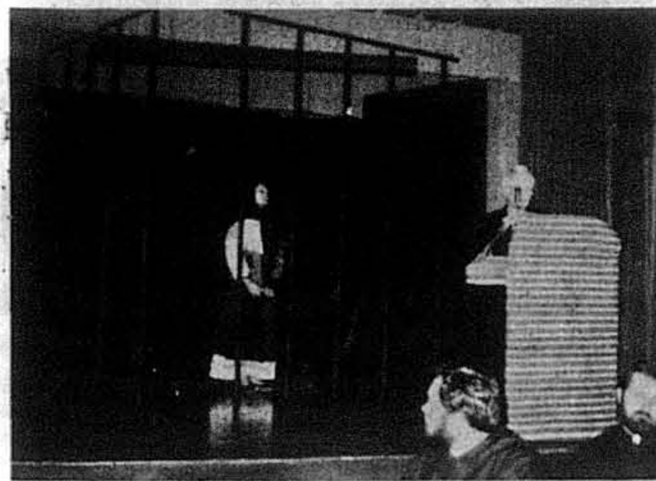
Святочний вечір відкрила Орися Гарасовська, член Управи Сестрицтва—інспіратор і постійний організатор „Голодних обідів" й інших імпрез. Привітавши присутніх, вона передала ведення вечора д-р Дарії Маркусь, яка коротким розважанням про те, що значить бути в'язнем за ґратами і без ґрат, дуже добре нав'язала до теми. Вона сказала про найбільший скарб людини—вільну волю, і про страх, який паралізує часто волю людини, говорила про мистців, що не піддавалися пресії страху. Тоді словом-жестом запросила всіх разом із „спутницею Оксаною Бризгун-Соколик" символічно відвідати ув'язнених.

На сцені крізь ґрати видно в'язничну камеру, доймаючо правдиву: простір „чотири кроки, все чотири" (як в пісні), а сірину ледь освітлює каганець—добре знана в'язням найменша жарівка, яка лише пече очі. За ґратами ув'язнена муза. Її відтворює гарна молода жінка, бож муза—це сама краса. Цій красі, ув'язненим мисткиням, які, не зважаючи на репресії, стреміли збагачувати українську культуру, присвячене слово-центральна точка програми. Оксана Бризгун-Соколик розпочала доповідь цікавою ретроспекцією в античні часи, щоб показати, як тоді високо цінили мистців. Для мистців були найвищі нагороди, признання. „Мистцям лаврові вінки, в старинній Греції і в інших народів. В новітній імперії мистцям—ґрати",—стверджує доповідач.

Перед слухачами пересувається ціла плеяда (далеко не всіх!) репресованих мисткинь, починаючи від шестидесятників, щоб опісля згадати хоч декотрих, починаючи від революції в 1917 році аж по найближчі часи. Ось деякі персонажі: Ірина Стасів-Калинець—не тільки пише вірші, вона пише і листи, петиції, протести. На її суд в липні 1972 року прийшла мала доня Дзвінка з китицею квітів для мами. Каґебісти розтоптали квіти. В час відбування „кари" матері доня Дзвінка не могла дістати побачення з мамою. Одного побачення в році...

Стефанія Шабатура—її полонила українська вишивка, різьба, килими, відображення давньої історії в картинах. Ув'язнено Стефанію за оборону політв'язнів, за політичні мотиви в її мистецтві. Один з її килимів має цитату із „Касандри" Лесі Українки: „Прокинься, Трое смерть на тебе йде..." Зі заслання в 1973 року генеральному прокуророві СССР написала листа.

Ірина Сеник—„Мені довелося дожити до процесів над поезією і поетами". В дальшому цікава розповідь про саму І. Сеник, про її повторювані довголітні ув'язнення та її невгнучість. Будучи інвалідкою, вона бере участь в обороні політв'язнів. Її поезія глибоко сповнена патріотизмом. Можна повторити за доповідачкою „Треба мати страшну силу волі і вірити у правду, щоб мати відвагу в такім стані здоров'я станути на прю!"

Промовляє Оксана Бризгун-Соколик, за ґратами—ув'язнена Муза (Оксана Батерфальве)

В цьому ж трагічному реєстрі і прізвище Катерини Зарицької-Сороки, про смерть якої щойно недавно наспіли вістки. Поруч згадок про це виїмкове життя-боротьби і терпінь, цікаві фраґменти поезії і вислову її друзів із таборів. Треба згадати, що міцною ціхою доповіді були цитати, фраґменти віршів, чудово вкомпонованих у цілість.

Алла Горська—цікава, оригінальна мисткиня в пошуках власного себевияву „віднайшла і свою Україну" (виросла в зросійщеній українській родині). Її оригінальний твір „Гнівний Т. Шевченко"—мозаїку, знищено як і знищено згодом саму Аллу Горську, мужню, принципову, добродушну...

Крім згаданих „шестидесятників", О. Бризгун-Соколик вишукала знамениті прізвища із ранішого періоду жінок непересічених, репресованих, нищених. Надія Суровцева, народжена в 1896 році, історик, публіцист, в 1917 році редаґувала чужомовні видання міністерства закордонних справ у Києві. Відряджена була до Версалю, закінчила університетські студії у Відні. Заарештована в 1927 році (як австрійська шпигунка!), перебула 25 років тюрми і заслань, написала спогади. Вона, як згадує Л. Плющ, „сміхом знімала жах тюремного абсурду". Померла на 89 році—минулого року.

Із численної плеяди вибрані ще такі особистості—Ярослава Музика, народжена в 1896 році, маляр, графік, реставратор, виставлялася у Львові, Празі, Берліні, Чикаґо, Лос Анджелесі, Неаполі Після Другої світової війни відбула 8 років на Сибірі. Марія Галич, народжена в 1900 році, письменниця. В тридцятих роках ніде немає про неї згадки. Померла? Згинула з голоду? Розстріляна? Зінаїда Тулуб, народжена в 1890 році, письменниця, в 1941 році заслана до Казахстану Людмила Старицька-Черняхівська—письменниця, літературний критик, в 1917 році обрана до Центральної Ради; в 1929 році заарештована в зв'язку з процесом СВУ; засуджена на п'ять років строгої ізоляції, в 1941 розстріляна в час евакуації перед німцями. Разом з нею розстріляно і її сестру Оксану Стешенко—письменницю, педагога. Доньку Оксани, Ірину Стешенко, драматичну акторку, письменницю та перекладачку (зокрема Шекспіра) на початку 70 років виключено зі Спілки Письменників за співпрацю з дисидентами.

Ще згадки про 500 незнаних жінок, переїханих танками в Кінґірі. Скільки талантів тоді втоптано в землю? Якби це не живі люди були.. Скільки талантів пропало в голоді в Україні, скільки в інших масових гробах—в Львові, Винниці, Бабиному Ярі, де і загинула Олена Теліґа, яка могла жити спокійно на еміґрації, але, як сама писала, „Усе, лише не це! Гарячу смерть, не зимне умирання" бажала від Бога.

В доповіді було багато цікавих рефлексій і багато віри в те, що ворогові не вдасться знищити ані почви, ані зерна і українська культура відродиться, вибухне презрізними ґейзерами мистецтва... Доповнили програму ще Люба Коломиєць, яка дуже добре прочитала „Суд" В. Симоненка і Яра Славутича „Епілоґ", і Орися Покорна, яка заграла на піяніні два музичних твори Бетговена і Дебюссі.

На Голодній трапезі був також присутній президент СКВУ д-р Петро Саварин, який користаючи з нагоди, поділився з присутніми кількома думками до теми. Він особливо закликав, щоб бути тут вражливому на все, що діється в Україні, щоб допомогати Україні різними позитивними акціями і ділами.

„Голодний обід" традиційно вже закінчив словом о. настоятель Маріян Бутринський. Він підкреслив факт послідовного, щорічного відбування „Голодного обіду" і закликав і дальше піддержувати виїмкову і шляхетну працю „Крамнички Сумління".

Декорації проєктували і виконували чикаґські мисткині: Ляля Кучма і Марійка Гірняк. Ув'язнену Музу відтворювала Оксана Батерфальве. Голодну трапезу—хліб із медом та чорну каву приготовило Сестрицтво.

ІКА

У ЧЕТВЕР, 22-ГО СІЧНЯ ц.р. розшалівся сніговий буревій, який супроводили громи і блискавиці. До цього часу зима, майже без снігових опадів, надолужила своє і по таких стейтах, як Нюйоркський, Нюджерзький, Массачусетський і Пенсильванійський впало від 6 до 14 інчів снігу. Засипало дороги і заки прочистили їх плуги, багатьом водіям довелось покидати свої авта, що й до сьогодні ще стирчать із снігових кучугур. Скрізь на аеродромах, підземках, потягах, автобусах були великі затримки у дальшому подорожуванні, так що багато подорожніх зрезиґнувало із своєї дальшої транспортації, а залишались на нічліг — або в готелях чи таки просто на автобусних станціях.

Філядельфійці...

(Закінчення зі стор. 1)

Головним промовцем був Джеймс Монтґомері, представник Відділу людських прав при Державному департаменті. Він виявив добре знання ситуації в Україні, згадав у своїй промові визначних українських політичних в'язнів — Лук'яненка, Руденка і кількох інших — і закінчив свою промову закликом допомогти політичним в'язням, запроторeним у далеких місцевостях СССР.

Після цього виступили з кількома українськими піснями і колядками 12 юних бандуристів, учнів української католицької школи при парохії св. отця Миколая, що їх привела їхня виховниця Сестра Бернадетта. Присутні винагородили кожну пісню рясними оплесками.

Останнім промовляв судся федерального суду Джеймс Кавано, який виявив багато зрозуміння і знання долі українських політичних в'язнів в СССР.

Слід відмітити, що велику частину залі виповнили студентки Академії Сестер Василіянок, членки Українського Клюбу тієї Академії, які прибули під проводом їхньої виховниці Галі Поритко.

При цій нагоді слід пригадати велику працю, що її для української громади виконують Сестри Василіянки, не зважаючи на це, що їх труд і самопожертва не завжди зустрічаються з належною увагою, оцінкою і признанням громадян.

Цьогорічний День Солідарности це ще один вдалий почин філядельфійського Комітету Оборони Національни і Людських Прав в Україні, на майже 12-літньому шляху його існування і праці для українського народу.

„Багато..."

(Закінчення зі стор. 1)

диція, яку ледве хтось із молодших людей бажав би занехати.

— Це приємність і ми горді, що ми українці — заявив один із колядників. — Нас часто вгощають і нерідко можна побачити сльози в очах людей, до яких заходимо колядувати.

Хоч лише половина володіє українською мовою, то коляди, які вони співають, відомі їм усім так, як „джінґл беллс" знані канадцям Тому й немає труднощів із текстом коляд.

Українське Різдво починається споживанням Святвечері з 12-ти традиційних страв. Богослуженнями во церквах та відвідуванням родини і приятелів". — закінчив автор свій репортаж.

ФОНД ОБОРОНИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

Сидячи вигідно в хаті й читаючи це оголошення пам'ятаймо, що
ОДИН З НАС НЕ МАЄ ЦІЄЇ МОЖЛИВОСТИ!
Простягаючи руку, щоб виключити електричне світло пам'ятаймо, що . . .
Є ОДИН УКРАЇНЕЦЬ, ЯКИЙ ЦЬОГО ЗРОБИТИ НЕ МОЖЕ!
ЯСКРАВЕ СВІТЛО ОСВІЧУЄ
камеру Івана Дем'янюка безперервно.
ЯСНЕ СВІТЛО ПРАВДИ ГОРИТЬ
у серці Івана Дем'янюка.

Молитви і фінансова допомога є негайно потрібні!
Прохаємо посилати свою пожертву на адресу:
THE JOHN DEMJANIUK DEFENSE FUND
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192
Цей фонд є спонзорований виключно родиною Дем'янюків.

Українське Євангельське Об'єднання в Північній Америці
ділиться з Громадянством сумною вісткою, що з неділю, 25-го січня 1987 року в місті Dunwoody, Georgia відійшов у Вічність

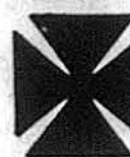

бл. п. пастор
ВОЛОДИМИР БОРОВСЬКИЙ

довголітній керівний секретар УЄО і головний редактор Українського Євангельського Ранку.

ПОХОРОН у вівторок, 27-го січня 1987 р. в Данвуді, Джорджія, о год. 11-ій ранку з похоронного заведення Patterson's при Peach Street.

Опечаленій Дружині і Родині глибоке співчуття.
Управа УЄО

Ділимося дуже сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в п'ятницю вечором о год. 9-ій, дня 23-го січня 1987 р. в Джерзі Сіті, Н. Дж., відійшов після короткої недуги у Вічність на 84-му році трудолюбивого життя
наш Найдорожчий МУЖ І ДІДО

бл. п. фільмар
Юрій Тамарський

уроджений в Києві 30-го березня 1903 р. і як молодий студент вступив до Дієвої Армії УНР, де дослужився ступеня сотника.

ПАНАХИДА буде відправлена у вівторок вечером, 27-го січня 1987 р. похоронному заведенні Бромірського, 221 Воррен вул., Джерзі Сіті, Н. Дж.

ПОХОРОН в середу, 28-го січня 1987 р. о год. 10-ій ранку до української православної церкви в Бавнд Бруку, Н. Дж., а відтак на цвинтар св. Андрія Первозванного, тамже.

Горем прибиті:
дружина — ІРИНА
І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, приятелями і Знайомими,
що в понеділок, 5-го січня 1987 р. з Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність
наш Дорогий СТРИЙКО

бл. п.
ОЛЕКСА БОЙКО

народжений 2-го жовтня 1912 р. в Княгиничах Рогатинського р-ну, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 8-го січня 1987 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Cardinal при 92 Annete St., Toronto, Ont., Canada.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 9-го січня 1987 р. з української католицької церкви св. Покрови на український цвинтар св. Володимира.

В глибокому смутку:
братанка — НАСТУНЯ з чоловіком ІВАНОМ КІНТЕР
донька — ОЛЕСЯ
внучка — МАРІЯ КОРІНА
Дальша Родина в Україні

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в середу, 21-го січня 1987 року спочив у Бозі
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІД І ПРАДІД

бл. п.
КУЗЬМА ІВАНОВИЧ ЛЕГКИЙ

народжений дня 14-го листопада 1903 року в місті Гадячі на Полтавщині.

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 23-го січня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Leahy Funeral Home, 336 3rd Street, Troy, N.Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в суботу, 24-го січня 1987 р. о год. 9-ій ранку в похоронному заведенні, а звідти до української православної церкви св. Миколая при 376 3-тя вул. в Трой, Н. Й., опісля на український православний цвинтар св. Миколая в Трой, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЕНА
доньки —
ГАЛИНА ПОЛІЩУК з мужем АНДРІЄМ
АЛЛА ГЕРЕЦЬ з мужем МИХАЙЛОМ
внуки —
ОЛЕНА КЕР з мужем РОБЕРТОМ
АННА ПОЛІЩУК
ЮРІЙ І РОКСАНА ГЕРЕЦЬ
правнучка — АДРІЯНА КЕР
Ближча і дальша Родина в Україні
Просимо Преятелів і Знайомих про молитви за спокій душі Покійного.

Замість квітів на могилу Родина просить складати пожертви на Memorial Church-Museum Fund, P.O. Box 262, Shouth Bound Brook, N.J. 08880

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
МАМИ І ДРУЖИНИ

бл. п.
Стефанії з Гайдукевичів МИСЬКІВ-САВКИ

будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в суботу, 31-го січня 1987 року
в соборі свв. Володимира й Ольги, о год. 7:30 ранку, а катедрі св. о. Миколая, о год. 8-ій ранку в Чикаґо, Ілл.
Про молитви за душу Покійної просить —
РОДИНА

В ПЕРШУ СУМНУ ТА БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
сл. п.
Зінаїди Лазуренко
ТА ВІСІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
сл. п.
Степана Лазуренка
полковника Армії УНР
1-го лютого 1987 р., о 12-ій год. дня
в українській православній церкві
св. Андрія в Гемтремку, Миш.
нашим Дорогим, незабутнім Батькам
буде відслужена
ПАНАХИДА
Просимо помолитися з нами за спокій їх душ.
ОКСАНА та СЕРГІЙ з родинами

Геродотова...

Закінчення зі стор. 2.

скитам не підлягав, всі вони відмовились поступити в союз зі скитами проти персів, а аґатирси (згодом відомі, як тиверці) заборонили скитам перехід через свої рідні землі, чого, на жаль, не вчинили неври й інші, зазнавши скитського й перського спустошення.

Нашим прадідам — аґатирсам (тиверцям), неврам (полянам), таврійцям і т.д. відводить Геродот особливе, почесне місце у своїй книзі історії, завдяки їхньому характерному й безстрашному становищі спротиву світовим завойовникам скитам і рішенню не встрявати на боці скитів у їхній війні з персами, оскільки, говорили вони, „не перси, а скити виявились напасниками". Інші нескитські племена, що проживали на наших землях, гелони (за походженням, із грецьких колоній у Причорномор'ї (будини), мішаного з нашим походженням, (та савромати (або сармати, іранського походження), під тиском скитів, приєднались до них з огляду на власну безпеку, тоді як наші племена руководились виключно принципом справедливости.

Закінчення буде.

Нове...

Закінчення зі стор. 2

нами праці. А зрештою всі вони були по суті державниками, лише з певними варіянтами при інтерпретації історичного процесу в історіософічно-ідеологічному аспекті. Відмовляти „народникові" Грушевському зрозуміння для державницького принципу — це радше публіцистичне спрощування цілої, до речі, складної проблеми в контексті Грушевськіяни.

У четвертому розділі — Історична школа М. Грушевського та її значення" з підрозділами про львівську й київську історичну школу — автор подає персональний склад і характеристику однієї й другої школи. І вкінці, в п'ятому розділі — „Погром і знищення історичної школи Грушевського — автор змальовує картину поступово плянованої акції у рафінованій політиці знищення великого діла Грушевського, що закінчилося остаточним розгромом „по плану". Далі йде як Додаток передрукована стаття Грушевського — „Звичайна схема 'русскої' історії й справа раціонального укладу історії східнього слов'янства", — а ще далі — „Бібліографічні джерела до вивчення життя М. Грушевського". Вибрані видання Л. Винара про М. Грушевського та Покажчик імен. Радимо авторові не вживати терміну „радянський", лише „совєтський". Ціла система підсовєтського життя як у ідеологічному, так і практичному аспекті принесена до нас на солдатських штиках з московської Півночі й є чужою українському духові, нашій ментальності й культурі. Вживання терміну „совєтський" маніфестує, що це поняття є крайньо чуже й осоружне нашому народові й його психокультурним надбанням й тому не українізуймо його.

Грушевський був, є і залишиться універсально-актуальним у нашій історіографії. Тому й праці про нього ніколи не тратять на своїй актуальності Треба привітати працю нашого історика Любомира Винара як чергове надбання на шляху його невтомних і довголітніх студій в домені Грушевськіяни. За те він заслуговує на почесне звання гідного представника -послідовника існуючої в духовому розумінні школи Михайла Грушевського на дальших етапах розвитку української національної історіографії.

Відійшла у вічність сл.п. О. Павлів

Вранці 22-го грудня 1986 року болюча вістка сколихнула українську громаду Коговзу, Н. Й., й цілої Олбанської округи. По довгій і важкій недузі померла сл. п. Оксана Богданна Павлів, доня партіотичної родини Ольги й Миколи Павлових.

Народилася вона в Коговзі 6-го жовтня 1951 року, тут закінчила українську парохіяльну школу свв. Петра й Павла, як одна з найкращих учениць, що брала участь у всіх шкільних імпрезах. Як учениця католицької середньої школи,Ківані Меморіял академії, вона вчилася на курсах українознавства. Вона була членкою Пласту від шостого року життя, захоплювалася пластуванням, побувала на багатьох пластових таборах: на „Вовчій Тропі", „Борівці", „Новому Соколі", на Джемборі у Скалистих горах у Канаді. Закінчила багато пластових курсів, була виховницею, займала різні становища у Пласті впродовж 20 років. В 1969 році вступила до коледжу Сент Роз в Олбані, де студіювала французьку й еспанську мови, брала активну участь в Українській Студентській Громаді, в українському танцювальному ансамблі та у громадській праці. Для поглиблення знання французької мови коледж вислав її до Франції, до університету Діжон, де вона запізналася зі студентами з різних країн. Вона подорожувала по Швайцарії, Еспанії, Англії, Данії, Швеції. Весною 1973 року закінчила коледж дипломом бакалавра мистецтва з відзначенням з французької мови і з дуже добрим ступенем з еспанської мови. Осінню 1973 р. записалася на маґістерські студії на відділі французької мови в університеті в Олбані. Літом 1974 р. студіювала на літніх курсах українознавства в Українському Католицькому Університеті в Римі, де на окремій авдієнції Блаженніший Патріярх Йосиф І уділив їй благословенства. Потім побувала в Італії, Югославії і Німеччині. Весною 1975 року закінчила університет в Олбані дипломом маґістра французької мови й літератури. Влітку того ж року відвідала Україну: Львів, Київ, поклала китицю квітів на могилі Тараса Шевченка в Каневі, побувала в родинних сторонах її батьків, повертаючись побувала в Австрії, Італії, Франції.

Професійну працю О. Павлів почала в Гюстоні, Тексасі, в бюрі перекладів з французької та еспанської мов, відтак перейшла до „КАНЕБ Сервісес", де була керівничкою зв'язків і публікацій для міжнародного нафтового промислу.

В 1984 році поступила на працю в компанію „Офф Шор ДАТА Сервісес" як редактор і видавець професійного журналу цієї компанії. Відвідувала нафтові центри різних країн та збирала матеріяли для цього видання. Часто заступала цю компанію на різних світових виставках і конвенціях міжнародного нафтового промислу. Багато часу присвятила громадській і культурній праці в Гюстоні. Була членкою управи Відділу СУА, Українського Клюбу, членкою редакції місячного бюлетеню „Тризуб". Була душею молодих професіоналістів, що їх втягала до праці в українських товариства, давала почин і організувала різні імпрези, фестивалі, культурні вечори, належала до найбільш активних наших діячок у Гюстоні. Вона є у „Гу іс гу ін Амерікен Вумен", була членкою Крайового Товарства Лінґвістів „Алфа Мю Ґамма", організації журналістів Тексасу, Клюбу молодих жінок республіканок і ін. при кожній нагоді ширила правду про Україну, включилася у многогранне американське життя та розгорнула широку суспільну працю, за яку, як признання, дістала ключ міста Гюстону. І в розгарі її професійної та суспільної праці скошує цю „Українську квітку Тексасу" невблаганна смерть.

Св. п. Оксана Богданна Павлів

Похорони почалися панахидою 25-го грудня 1986 року в похоронному заведенні Фіцджералда в Коговзі при численній участі засмучених наших людей з цілої округи. Прибули рідні і знайомі з Торонто, Гамільтону, Монтреалю, Баффало, Клівленду, Гюстону, Міннеаполісу, Чикаґо, Дітройту, Гартфорду й інших міст. Були й американці. При небувалому числі шанувальників покійної о. митрат В. Андрушків відправив панахиду. Гурток пластунок проспівав улюблену пісню покійної „Карпати". Довгими чергами підходили численні присутні, щоб востаннє попрощатися з Оксаною, що лежала в українському одязі, та помолитися за її душу.

26-го грудня 1986 року церква свв. Перта і Павла наповнилася, коли привезли домовину з Покійною і о. Митрат В. Андрушків відправив разом з о. деканом Т. Гуманицьким заупокійну Службу Божу. Співав збірний хор під проводом сестри Лаври. До глибини серця зворушливе прощальне слово виголосив о. В. Андрушків, закінчуючи словами: „Ти зіркою світила нам на землі, світи нам зіркою і на небі". Отець декан Т. Гуманицький у своїй проповіді розказав про життєвий шлях Покійної, підкреслив велику релігійність Покійної, яка спокійно, по християнськи приймала смерть словами: „Нехай буде воля Твоя, Господи!".

Після відправ на цвинтарі станичний інж. М. Герець попрощав св. п. Оксану від Пластової станиці. Пластунки-подруги відспівали востаннє „Ніч вже йде".

Тризна відбулася в залі Українського Клюбу в Вотервліті при виповненій залі. Відкрив її молитвою і змістовним словом о. В. Андрушків. Про життєвий шлях Покійної та її ріст на вершини професійної і громадської праці розповіла Анна Ґоґоша. На закінчення тризни шкільна товаришка й ровесниця Марта Кухар поділилася споминами зі спільних літ у школі і в Пласті та в Студентській Громаді. Зі сльозами в очах прощалась з батьками і сестрою Покійної, Нусею, що займалася похоронами. З жалем і смутком розходилася вся жалобна громада.

Вся родина Павлових належить до 57-го Відділу УНС у Коговзі.

Хто бажав би скласти пожертви на цілі, дорогі для Покійної, може скласти їх на Український Католицький Університет св. Климента в Римі, або на лічницю св. Петра в Олбані, на руки батьків: M. O. Pawliw, 26 Manor Ave, Cohoes, N. Y. 12047.

Анна Ґоґоша

„Веселка"...

Закінчення зі стор. 2

Подивляю Вас із цілого серця зате, що редаґуєте „Веселку" 33-ій рік! Досі я мала тільки два випуски й не могла надивуватися, що в сьогодніші часи може існувати такий надзвичайний журнал, якраз у такому дусі, якого потрібно для молодих душ! Я собі подумала, яка надзвичайна мусить бути й ця людина, що може так укласти та оформити журнал.

Бажаю Вам і надалі успіхів у видаванні такого потрібного дитячого журналу. Дай Боже, щоб Ви продовжували якнайдовше й у кращих умовах цю неоціненну працю!

З нагоди Нового Року дуже бажаю Вам многих літ, багато здоров'я, щастя та здійснення Ваших і наших бажань на славу і на страх врагам!

Таня Шенкарюк

Західня Німеччина

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 1-го ЛЮТОГО 1987 р.

Джерзі Сіті, Н. Дж. Річні загальні збори **170-го відд.**, о **год.** 3-ій по пол. в УНДомі при 90-96 Фліт Стр. Звіти Управи за 1986 р. та вибір нової Управи на 1987 р. Запрошуємо членів до участи. — Й. Зубрицький, гол., В. Білик, секр., Гал. Гаврилюк, кас.

НЕДІЛЯ, 1-го ЛЮТОГО 1987 р.

Елізабет, Н. Дж. Річні збори С-ва Любов 37-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в малій церковній залі при Ґрір Авеню в Елізабеті. На порядку нарад: звіти урядовців та вибір членів уряду на 1987 рік. Проситься всіх членів взяти участь у цих річних зборах. — Ольга Осередчук, секр.

НЕДІЛЯ, 8-го ЛЮТОГО 1987 р.

Клівеланд-Парма, Огайо. Річні загальні збори Т-ва ім. Е. Коновальця 240-го Відд., о год. 12:30 по пол. у приміщенні клафетерії школи св. Йосафата. На порядку нарад: звіти управи, К. Комісії, вибір управи, К. К., мужів довір'я, представників до УЗО на 1987 р. По закінченні зборів — перекуска. — Управа Відділу.